RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 111.996 van 29 oktober 2002.
in de zaak A. 96.981/XIV-383.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat J.P. VIDICK,
kantoor houdende te 1090 BRUSSEL,
Augustijnernonnenstraat 67

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Oegandese nationaliteit, op 27 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 9 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 oktober 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 12 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 4 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 oktober 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. TAYMANS die loco, advocaat J.P. VIDICK verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur J. ROGGEN, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 27 augustus 1998 en zich voor de eerste maal vluchteling verklaart op 28 augustus 1998 en opnieuw op 14 juni 1999; dat op 9 november 1998 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten en opnieuw op 9 maart 2000; dat op 25 maart 1999 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt en opnieuw op 13 oktober 2000; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

> "Betrokkene werd verhoord op 4 september 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Buzingo.
>
> Betrokkene verklaarde afkomstig te zijn uit Amuria en lid te zijn van de UPC (Uganda People's Congress). Haar eerste asielaanvraag (dd. 28 augustus 1998) werd op 25 maart 1999 door de Commissaris-generaal kennelijk ongegrond verklaard. Betrokkene bleef niettemin in België. Op 2 juni 1999 bracht een in België verblijvende Oegandese vrouw, die ze nooit vooraf ontmoet had, haar een brief (dd. 5 mei 1999) van een zekere A., die haar onbekend is. Deze persoon raadt betrokkene af naar Oeganda terug te keren. Op 19 juni 1999 ontving ze een anonieme brief uit Oeganda met publieke mededeling (Ref. : GoU/UP/PPP/112/98, dd. 30 augustus 1998), afkomstig van het politiekantoor in Patong, dat betrokkene gezocht wordt op beschuldiging van hoogverraad. Op 14 juni 1999 had betrokkene reeds evenwel een tweede asielaanvraag ingediend.
>
> Vooreerst moet worden opgemerkt dat de eerste asielaanvraag van betrokkene - die evenals haar huidige, tweede asielaanvraag gebaseerd was op haar lidmaatschap van de UPC en haar vermeende steun aan het LRA (Lord's Resistance Army) - werd afgewezen omdat haar relaas niet geloofwaardig werd bevonden.
>
> Bovendien komen de door betrokkene naar voor gebrachte nieuwe elementen bij haar tweede asielaanvraag onernstig en gesolliciteerd over. Zo is het opmerkelijk dat betrokkene reeds een nieuwe asielaanvraag ingediend had vooraleer ze het opsporingsbevel uit Oeganda had ontvangen. De authenticiteit van dit document is overigens ten zeerste twijfelachtig gezien het ontbreken van een officieel briefhoofd en de verschillende spelfouten ('her were abouts','a big rewards awaits') in het opsporingsbevel. Het is tevens vrij bedenkelijk dat dit document door een anoniem persoon naar betrokkene gestuurd is. Daarenboven verklaarde ze zelfs geen idee te hebben wie haar deze brief had kunnen opsturen.
>
> De brief van een zekere A. komt eveneens gesolliciteerd over. Het is ten zeerste bedenkelijk dat betrokkene niet weet wie de auteur van deze brief is. Gezien het niet officiële en bijgevolg weinig objectieve karakter kan deze brief niet als nieuw element in beschouwing genomen worden. Het is tevens opmerkelijk dat betrokkene niet informeerde bij de persoon die haar de brief bracht, wie de auteur ervan was of hoe ze deze brief zelf gekregen had.

De door betrokkene aangehaalde elementen bieden bovendien geen antwoord op de tegenstrijdigheden die door het Commissariaat-generaal vastgesteld werden tijdens haar eerste asielprocedure.

Voorts dient te worden opgemerkt dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal verklaarde reeds twee jaar zonder contact te zijn met haar zes kinderen in Oeganda. Gesteld dat deze verklaring aan de realiteit zou beantwoorden is het opmerkelijk om vast te stellen dat zij gedurende deze periode nog geen inspanning gedaan heeft om terug met hen in contact te komen (eventueel via de opsporingsdienst van het Rode Kruis).

Tenslotte bevat het door betrokkene ingediende verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 9 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2. Overwegende dat de verzoekende partij in het enige middel de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 51/8, 52/7 en 63/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en “het ontbreken van waardering”;

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het middel vooreerst de schending van de formele motiveringsplicht opwerpt; dat de formele motiveringsplicht als neergelegd in de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit de uiteenzetting in het middel blijkt dat de verzoekende partij deze redenen kent, doch betwist dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen; dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt en dat het onderdeel derhalve vanuit dat oogpunt wordt onderzocht;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de verzoekende partij stelt dat de in haar tweede asielaanvraag aangevoerde nieuwe elementen, te weten de brief van een zekere A. en een (anoniem toegezonden) opsporingsbericht, ernstige indicaties vormen van een gegronde vrees voor vervolging; dat zij zich in het middel beperkt tot loutere affirmaties doch geen concrete elementen aanvoert waaruit kan blijken dat die brief en het opsporingsbericht wel ernstig zouden moeten worden genomen; dat zij niet aantoont dat de commissaris-generaal op onredelijke wijze zou hebben besloten dat die stukken niet "onernstig en gesolliciteerd" zijn; dat het middel in die mate ongegrond is;

Overwegende dat in de bestreden beslissing nog wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij blijkbaar lange tijd geen contact met haar kinderen heeft proberen op te nemen; dat dit motief, anders dan de verzoekende partij voorhoudt, geen betrekking heeft op de kinderen doch enkel op het gedrag van de verzoekende partij zelf; dat het echter een overtollig motief betreft, na de vaststelling dat in de tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen worden aangevoerd die een positieve beslissing rechtvaardigen; dat de verzoekende partij derhalve geen belang heeft om dit motief aan te vechten;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij verder aanvoert dat de bestreden beslissing laattijdig zou zijn genomen met schending van artikel 63/3 van de Vreemdelingenwet; dat de termijn, waarbinnen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over het dringend beroep van de asielzoeker dient te beslissen, een termijn van orde is; dat de verzoekende partij niet opwerpt dat te dezen de redelijke termijn zou zijn overschreden; dat het middel wat dit betreft ongegrond is;

2.3. Overwegende dat het de Raad niet duidelijk is welke wettelijke bepaling of beginsel wordt bedoeld met "gebrek aan waardering"; dat het middel wat dat betreft onontvankelijk is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig oktober tweeduizend en twee, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**